

Mimoběžky

Ta barva ho udeřila do očí jako závan vůně v mrazivé noci. Nemohl se chvíli ani nadechnout, jak se mu do hrudi rozlil modrý oblak. Ta barva se vkrádala do jeho mozku a pohlcovala všechny myšlenky, které se snažily tryskat ven, jako když zvon na věži bije na poplach.

Modrý gejzír prýštil na všechny strany a zaplavoval veškerý prostor kolem něho. Vpíjel se do každého předmětu v dosahu jeho zraku, uzavíral prostor kolem dokola, tak jako večerní soumrak vytlačuje denní světlo. Ta modř prostupovala jeho dlaněmi i srdcem a ovíjela jeho vědomí jako lživý had.

Cítil vzrušení a s rozechvěním se oddával modré radosti. Vklouzl do této chvíle s rozkoší jako náruživý plavec do vln jezera. A všechno, všecičko, země, obloha i vzduch mělo nádhernou sytou barvu.

Náhle dívka znovu upřela své modré oči přímo na něho. Přivřela něžně víčka, vstala a vystoupila otevřenými dveřmi z autobusu. Až teď se trochu usmál. Nechala mu v náručí modrý den.

Místo pro Felinku

Páteční odpoledne, to je vždycky příjemný pocit. Proto měl Jirka dobrou náladu. Po týdnu učení zase dva dny, kdy bude moci užít slunného podzimu. Z průmky však nezamířil domů. Toulal se městem jen tak, bez cíle. Měl tyhle procházky rád, a i dnes s radostí pozoroval tu velkoměstskou mozaiku plnou lidí a automobilů. Každý někam spěchal, každý šel za nějakým cílem, jen on měl času dost, mohl jít kam chtěl, mohl se zastavit kde chtěl, jakoby do toho mohutného proudu lidí ani nepatřil, jakoby to všechno byl jenom sen...

Až když odpoledne pokročilo, obrátil svoje kroky do vilové čtvrti, která už vlastně sousedí s jejich sídlištěm. Chodil tudy často. Znovu teď vzpomínal, jak to vlastně všechno začalo.

Je to už nejmíň měsíc, co našel v lavici ten časopis. Má ho doma. Je tam spousta fotografií. A jedna z nich mu učarovala. Je to dívka s krásnými dlouhými vlasy a s kouzelným úsměvem. Skoro celý večer se tenkrát díval na tu fotografii. Zamiloval se, jak je možné se zamilovat do hezkého děvčete na obrázku. V noci se mu o ní zdálo. Zdálo se mu, že ta krásná dívka je skutečnost, že s ní mluví, potom se drželi za ruce a šli dlouhou ulicí plnou květů... Byl zklamán, když zjistil, že to všechno byl jenom sen. Dlouho na to myslel.

A potom ji jednoho dne potkal. Nejdřív myslel, že je to skutečně ta dívka z fotografie. Srdce se mu zastavilo v krku a nechtělo zpátky. Až když se trochu uklidnil, poznal, že to není ona. Tahle byla asi mladší, nebylo jí jistě víc než sedmnáct. Přesto se mu líbila. Nedalo mu to, šel kousek za ní. A právě tady ve vilové čtvrti se mu ztratila. Bydlí tady? Od té doby tudy chodil každý den, doufal že ji ještě potká.

Zatímco vzpomínal, došel už mezi první vilky. Pocit radosti vystřídal podivné vzrušení, očekávání a naděje, že třeba dnes...

Znal to, kolikrát už tudy procházel a věřil a potom vždycky přišlo zklamání. Kolikrát už si říkal, že to nemá smysl. Byl tady dnes zase. A znovu věřil... Šel pomalu a s každým přibývajícím metrem ještě víc zpomaloval.

Najednou mu srdce znovu vyskočilo až do krku... Je to ona... Je to ona! Šla ulicí proti němu, vedle ní cupital malý pejsek. Nevěděl co dělat, přestože se na tuhle chvíli mnohokrát připravoval. V hlavě měl hrozný zmatek, nedokázal vůbec přemýšlet. Je už blízko. Všiml si psa.

„Ahoj.“ Chtěl to říci jako by mimochodem, ale vyznělo to úplně naopak. Hned však pokračoval: „Jé, to je krásnej pejsek. To je tvůj?“

„Hm,“ řekla po chvilice mlčení. Jirkovo oslovení ji překvapilo.

„A jak mu říkáš?“ navázal hned Jirka.

„Felinka.“

„Jé, pardon, ona je to slečna.“ Až teď se dívka trochu usmála.

„Můžu si ji pohladit?“ zeptal se a hned se skláněl k psíkovi.

Přikývla na znamení souhlasu, ale to už se mazlil s Felinkou. Nemusel se přetvařovat, měl zvířata rád. A Felinka byla opravdu roztomilá.

„Můžu jít kousek s vámi?“ zvedl po chvilce hlavu. Pokrčila rameny, ale z jejího úsměvu bylo patrné, že nic nenamítá.

Byl okouzlen. Líbila se mu víc, než když ji viděl poprvé. Možná to bylo i tím úsměvem. Uměla se moc hezky smát. Šel vedle ní, mluvili ještě o Felince, ale netrvalo to dlouho.

„Už musíme domů,“ řekla najednou. Usmála se.

„Už? A Felinka taky?“

„Taky,“ znovu se usmála, „chtěl bys ji?“

„To víš že jo. Hned.“

„Jenomže já ti ji nedám.“

„Hm, to je škoda... A nechtěla bys jít do kina?“ vyhrkl, „Ve Hvězdě dávaj dnes prima film.“ Zadíval se jí do očí. Uhnula.

„Já nevím. Asi né... Já se mám učit...“

„Ale na to máš celou sobotu a neděli.“

„Ale jestli by mě naši pustili... Asi né...“

„Pojď,“ žadonil. Dívala se do země. „Já tam budu. Od půl osmý.“

„Rači né. Já vážně nemůžu...“

„Přijď. Já budu čekat... Nebo pošli aspoň Felinku, ať tam nejsem tak sám. Ale já budu čekat na tebe... Ahoj.“

„Ahoj,“ řekla potichu. Otočila se a odcházela. Neohlédla se. Jen Felinka za Jirkou otáčela hlavu. Ti dva by si rozuměli.

Jirka byl u Hvězdy dávno před sedmou. Postavil se do fronty. Koupil dva lístky. Čekal... Minuty se líně vlekly. Nepřicházela. Ještě je čas, ujišťoval se a znovu rozechvěle zvedal oči k zastávce autobusu.

A pak ji uviděl. Ale nebyla sama. Drželi se za ruce, ona se smála. Neviděla ho. Bude si myslet, že nesplnil slib. A on tam zatím byl.

V kině bylo ten večer vyprodáno. Jenom dvě místa zůstala prázdná...

Prohra

Krok za krokem. Pravidelné čvachtání promočených plátěnek znělo silněji než drobné šumění deště v kalužích. Mezi betonové stěny paneláků se začal snášet soumrak a on se mezi nimi pohyboval docela sám. Po tvářích mu stékaly kuličky deště a volně padaly na jeho mokré tričko. Trochu se roztřásl chladem, přestože byl na déšť zvyklý. Vlastně ho ani nevnímal. I v jeho myšlenkách bylo dnes studeno a nevlídno.

Radek Pavlas, to jméno mohlo mnoho lidí vyslovovat s úctou, mohlo jednou znít i z televizní obrazovky a zářit v titulcích novin. Mohl být už brzy úspěšný a slavný. A on nebyl. Nevyčítala mu to. A přece se od té doby hodně změnilo.

„Zítra to musí být lepší,“ loučil se s ním dnes trenér. „Pořádně se vyspi, ať máš v pořádku nervy. Budeš je potřebovat. Nesmíš nám to pokazit.“

Nesmíš nám to pokazit. V posledních dnech hrál pod psa. Věděl o tom a sám dlouhé hodiny přemýšlel o příčině. Nebylo těžké najít důvod, ale měl strach si ho přiznat. Raději se znovu bezhlavě vrhal do hry a jeho výkony byly den ode dne horší a horší. Zapomínal dobíhat i lehké míčky a v útoku, jeho někdejší silné zbrani, působil chvílemi úplně bezradně. Cítil to. Cítil, že se nedokáže soustředit tak jako dřív. A čím víc se snažil, tím víc tušil v každém svém úderu tu zpropadenou křečovitost, kterou mu vytýkal i trenér. Proč jen musí právě teď tolik myslet na Danu? Teď, když zítra tady hraje první důležitý zápas, a když se od něho tolik čeká. Měl by se soustředit jen na zítřejší hru. A zatím nedokázal ani na chvíli zapomenout na Danu...

„Proč jsi to udělal?“ otočila se od okna a její oči byly najednou úplně jiné než znal. Cítil se před ní provinile a nechápal proč. Vždyť věděla, že chce jít hrát sem, a dokud se definitivně nerozhodl, zdálo se, že jí to nevadí. Dokonce si namlouval, že bude mít radost, když se teď budou vídat častěji.

„A to jsem měl zůstat v Praze? Myslíš, že bych tam dokázal víc než tady?“ Bylo mu nepříjemné vysvětlovat něco, k čemu už se stejně rozhodl a v co věřil.

„Určitě bys tam měl lepší možnosti. A všimli by si tě. Vždyť víš, co ti všechno nabízeli...“

„Jenomže si nejsem jistý, jak bych se tam prosadil. Tam bych byl totiž jeden z těch posledních. Aspoň zatím.“

„To už by ale všechno záleželo na tobě.“

„A tady snad nezáleží? Jenomže s tím rozdílem, že tady jsem jeden z nejlepších, tady budu hrát na špičce. A hlavně – budu hrát. A to potřebuju, to ještě zatraceně moc potřebuju.“

„No právě. Tam bys hrál s těma nejlepšíma...“

Její poslední věta ho zaskočila. Možná má v tomhle přece jen pravdu, ozvalo se neodbytné svědomí. Honem hledal ještě nějaký argument. Ale napadal ho už jenom jeden, který původně vůbec nechtěl použít.

„A potom, to není žádná legrace, dojíždět sem až z Prahy za našima a za tebou...“

„No dobře, jak chceš. Já tě přesvědčovat nebudu, stejně už to nezměníme,“ řekla docela smířlivě a posadila se do křesla. Cítil se před ní provinile a nechápal proč.

V posledních setkáních už mezi nimi cosi leželo. Cosi nevysloveného a tíživého. Měl pocit, že se nějak změnila. Už dlouho se tak radostně neusmála, jak si ji pamatoval...

„Jé, co tady děláš?“ objevila se v okénku pokladny.

„Jak vidíš...“, pokrčil rameny. Zmizela, ale hned se otevřely dveře. Ještě na chodbě před vchodem do zámku se políbili.

„Pojď dál,“ zvala ho.

„Máš čas? Já bych tě nerad zdržoval,“ strachoval se.

„Neboj, teď půjde s výpravou Marcela a potom ještě Pavel.“

„Počkej...“, vysmekla svou ruku z jeho dlaně. Zmizela ve dveřích pokladny a za chvíli se objevila s klíčem v ruce.

„Šéf nemá rád, když si vodíme známý sem,“ vysvětlovala s úsměvem, „půjdeme vedle.“ Vedla ho kousek chodbou, až se zastavila u dveří. Klíč lehce klapl v zámku. Malá místnost bez oken, se stolkem a několika starými židlemi, vypadala trochu ponuře. Prázdné a vysoké bílé stěny s oprýskanou omítkou uzavíraly celý prostor, naplněný tísnivě střízlivým světlem žárovky.

„Posaď se u nás.“ Dlouze se zadívala do jeho očí. Snad ještě nikdy se mu tolik nelíbila jako teď. Rozechvěle se k němu přitiskla. Dotek jejích rtů byl tak něžný a sladký, až se mu zdálo, že ztrácí oporu pod nohama. Všechno vypadalo jako ve snu, a i jeho samotného překvapilo, když ucítil, jak se mu závratně vpíjí do dlaní hebkost její pleti. Celého jej prostoupila ta její vůně, kterou znal, a kterou se nechával vždycky tak rád vzrušovat. Nebránila se, a on připoutaný k jejím rtům stačil vnímat jenom bezrozměrnost této chvíle.

Bílý míček spadl daleko za lajnu.

„Radku,“ zazněl vyčítavý hlas, „klid a pořádně se soustřed! Tohle bylo přece školácký.“ Věděl to sám, ani by na něj trenér nemusel křičet. Snažil se soustředit, snažil se zapomenout, ale pocity ze včerejšího večera zůstaly zaryty někde hluboko. V jeho myšlenkách teď rezonovala jakási beznaděj a strach.

„To vaši nejsou doma?“ rozhlížel se po bytě.

„Šli na návštěvu.“ Ta skutečnost ho potěšila.

„Dokonce chtěli, abych šla s nima,“ ušklíbala se, aby bylo zřejmé její stanovisko v téhle věci. „Sedni si,“ nabízela mu na vybranou ze dvou pohodlných křesel.

„Já...“, přistoupil k ní a pokusil se ji obejmout. Odstrčila ho. „Tak to ne. Jestlis přišel využít toho, že jsem sama doma, tak můžeš zase jít.“

„Co ti je?“ nechápal, „já přece nechci...“ Opatrně se pokusil dát jí ruku kolem pasu.

„Nech toho! Vážně,“ zarazila ho, „posad' se tady a povídej.“

Úplně ztratil náladu. Snažil se, aby si toho nevšimla, ale asi bez úspěchu. A krátce na to přišla další tvrdá smeč. Odmítla čtvrté kino, které už měli domluveno. Když chtěl znát důvod, vymluvila se na nějaké domácí povinnosti. Co to všechno znamená, ptal se sám sebe, a v myšlenkách měl zmatek. Nevěděl co udělat, a všechno, co by jí chtěl říci, mu teď připadalo rozpačité a prázdné.

„Tak já už půjdu,“ zvedl se za chvíli s přesvědčením, že dnes si tady náladu nespraví. Vyprovázela ho ke dveřím. Pokusil se ještě o sblížení.

„Nech toho!“ uskočila a výraz jejích očí nesliboval nic veselého.

„Prosím tě, co ti dneska je?“ pokoušel se zjistit mezi dveřmi. Sotva znatelně pokrčila rameny: „Čau...“

To bylo vše, protože dveře se před ním zavřely. Poprvé nedostal pusu, když se loučili.

Na město se snášel teplý večer a jen šumění deště doprovázelo jeho příchod. Proč každá kapka dnes tak nepříjemně studí? Blížil se k domovu. Zítra půjde o všechno.

Ráno ho příjemně překvapilo. Včerejší tísnivá nálada se někam ztratila, cítil se dobře a skoro se na zápas těšil. Sluníčko po včerejším dlouhém dešti teple svítilo, všechno se zdálo být v pořádku. Lehce se rozcvičoval a s radostí vnímal svěží vzduch a sluneční paprsky. Potom uviděl Danu. Postávala nedaleko vchodu do hlediště. Její přítomnost ho vzrušila víc než chtěl. Musel se zhluboka nadechnout. Zadíval se k ní, ale ona se zabývala čímsi neznámým na druhém konci hřiště. Rozhodl se, že si jí teď nebude všímat, ale tajně doufal, že sama přijde a alespoň se povzbudivě usměje. Jenom on teď věděl, jak by mu tím pomohla.

Nepřišla. Míček, který měl zahájit hru, držel v ruce. Dlouho se soustředil, než zvedl raketu do výšky, aby se od ní vzápětí odrazil bílý míček. Sít' se zavlnila a bílá kulička popoběhla nazpátek. Nenechal se vyvést z míry, to se stává. Co nejklidněji se rozhlédl kolem. Nechtěně zaregistroval, že Dana už není tam, kde ji zahlédl poprvé.

Druhé podání už nepokazil a vyhrál i celou hru. Zato při podání svého soupeře se mu už nedařilo a prohrál docela hladce. Při střídání stran marně hledal v hledišti Danu. A přece tušil, že její oči ho odněkud sledují. Viditelně znervózněl a nedařilo se mu, jak by si přál. Byla to dlouhá a těžká bitva, jeho soupeř sice neměl tolik zkušeností, ale v rozhodujících okamžicích to byl Radek, kdo selhával. A selhal i v té nejdůležitější chvíli. První set prohrál.

„Radku klid,“ hučel do něho trenér, „neboj se ho. Zkus na něj ty své prohozy, z těch bude určitě vedle.“

Zkusil. Skoro nic mu nevycházelo. V jednu chvíli si uvědomil, že svírá raketu příliš křečovitě. Nic mu nešlo. Kazil míček za míčkem. Na Danu už nemyslel, ale vědomím, že nemá jinou možnost než vyhrát, jako kdyby měl svázané ruce i nohy. Čím víc se snažil, tím hůř vracel míčky přes síť. Běhal po kurtu z jednoho konce na druhý a stejně málokterý míček zachránil. A potom se mu podařila parádní série tří dvojchyb. To už bylo i na Radka trochu moc. Měl toho všeho plné zuby. Sotva vnímal trenérovy vzrušené rady. Po jednom úspěšném zákroku, kdy svého soupeře lišácky překvapil, mu probleskla hlavou vzpomínka na Danu. Viděla to? Snad právě ten okamžik mu pomohl se ještě vzchopit. Ještě stále věřil ve vítězství. Věděl, že už má jednu z posledních možností průběh zápasu zvrátit. Bil se. Sebral všechny síly a nutil se ke klidu, zatímco do očí se tlačily slzy bezmocnosti. Trochu sice dotáhl, vyhrál ještě jednu hru, ale ten definitivně poslední míček patřil opět jeho soupeři.

Jak se to mohlo stát??? Nechápal. Nic nechápal. Takové zápasy vyhrával obyčejně s přehledem. Marně se rozhlížel po Daně. Stejně by se jí asi nedokázal podívat do očí. Připadal si teď jako vyřazený míček, zakopnutý někam do kouta.

Vracel se z kurtů sám a docela rezignovaně. Teď konečně pochopil, že dnes prohrál víc, než tenhle zápas. Ta jistota mu dodala odvahy. I když je teď úplně na kolenou, musí se zase pevně postavit na nohy. Věděl, že nic jiného mu nezbývá. Začínal si zase věřit.

Na obrazovce se objevilo tenisové hřiště. Na antukovém podkladu svítily bílé lajny, všude vládl klid a napjaté očekávání.

„Vážení sportovní přátelé,“ ozval se známý hlas sportovního komentátora, „hlásíme se vám z Mariánských Lázní, kde dnes začínají kvalifikační boje naší skupiny Galeova poháru. Dnes se utkají naši mladí hráči s celkem Německa. V prvním utkání nastoupí za naše barvy Radek Pavlas, odchovanec pražské Sparty, který v současné době...“

Dana se zastavila před obrazovkou. Tak přece... Možná ho trochu podcenila. Nemluvili spolu už skoro rok. Dokonce měla pocit, že se jí v poslední době vyhýbá. Vlastně se tenkrát rozešli tak nějak zbytečně, beze slov. Chtěla ho trochu pozlobit, a on to vzal vážně. Možná se něco dověděl o Mirkovi, ale k tomu, aby mu všechno vysvětlila, už nebyl čas. Snad jí to ze začátku tak vyhovovalo...

Radek vykročil na antuku. V hledišti kolem se rozezněl potlesk. Byl to nádherný pocit. A vůbec teď nemyslel na to, kolikrát musí člověk prohrát, než se dostane až sem. A že i ty nejtěžší prohry se dají překonat.